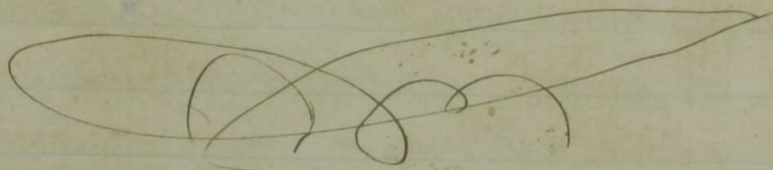

þel
Vigninn

Lestrarfélagsskið í Miklabayar söku.

1 ár 5 nófember 1898. 1. Skið.

Ritstjóri Baldvin Berginnsson

Getið að því að það er aðins lítil skrifad seita-
blad sem hér er um að ræða, sem í fyrsta rími —,
síðan að heimurinn var til byrjar göngu sína hér í þessari
sóku. Þilskjón þess eldrið mædur, og hinni og afskala hans
mjög svo óþæg, til þess, að hann geti haldid úr
bláid svo vel fari. — Felagsmenn annarju eru óvæn
riðstærft og munu því sumir þeirra vilja draga sig
í hlé, með þesskonar starft. Líðid því veru áskala
til, að þagilegt væri að koma með aðfimmelu í garð
bláidins, ef á þáttu veginn væri farið; en þar sem
bláid eingöngu er lestrarfelagsblad og á að ganga
aðins á milli felagsmannu, er auðsatt að þeir munu
ekki leggja því hörd dómargreið til, né má þesskonar
of mikils, eftir fyrirbyggjandi atvænum og af-stöðu að
dama. — Það er staðreynd, að sveikarblíð með lífri
stjórn, vinna mikil gagn; og því atvæn úr að þetta
oss úr að reyna að styrkja þá og efla þetta blad sem
mögulegt er? Ef sem flestur mátt í bláid og láta
í ljósi skodanir sínar á þessu og hinu; þá má ganga
að því sem árisum hlut, að bláid minner mikil
gagns. Það vilt einn sem annar veit ekki o. s. frv.
Það væri h. d. mikil gagnlegt fyrir Bandar, ef einhver
til þess hafur vildi rita um ymislegt í þrepps-
polititaninn. Það er alls ekki alment ljósk t. d. á
hverju útsövin eru innifalinn, sem Bandar og fleiri

eiga að greiða þreppnum. Ekki heldur um þesskonar
gjöld og m. m. fl. Þessi vanþekking er mjög svo
stílganleg, þar sem menn ekki hafa baktur, sem
skýra frá slátur. Og svo aftur á hinn boginn, getur
þessi vanþekking masta vaktid þorþuggu og vanþrausk
á þeim mómum sem Bandar þjósu sjálfis til
þess, að stjórna málu þreppsins og vandræða
efratag hans o. s. frv.

Þá, það er eins og sagt er hér að framan í bláidinu
í andendri tilgjöld að hér eru ýmsir stuggar á sem
mjög væri þagurk að geta látid þjó þekkingar — og
samleikans stúna í gegnum. Og það er eingun
meyning að láta hugleys, gamlan vana, og meidda
þegundar-hilfningu aftur sér frá því, að láta í ljósi
skodanir sínar, á þessu og hinu; sé forðask að fara
úf í persónulegt þá er allt gott. — Þá eru allt á
skynseminni beitt og sannfæringummi haldid. — — —
Hér eru langlum ver söttir allir fundir, en úrð annar
skodar, hér eru þrepps- og þesskonar gjöld ver afgreidd en
úrð annarstadar, hér virðist vera of ómáttuð látid
fram til þundar, hjó sumum Bandar, hér virðist
of lítil mistkun og mannið vera syndt hestunum, og
hér er minni felagskapur og menningarþjó en úrð
annarstadar. Se þetta sattu sem hér er sagt, að fram-
af þesskonar stagar það þá? Eru það ekki stuggar

á sveitarlífinu? Og veri skili þórf á að dreifa
úr þínu? Hver getur mesti iðkver fengid efar í
soma greina.

Ríkisgjönn

Gata

Fyrst er ég höggvinn í borgardaganum með
með bráðrum minum svo ég fell övrigur á völlum
svo er ég hrakinn til og frá af övrunum; svo
er ég lagdur á líkbernum; svo er mér velt við á þess
svo er ég tekinn af líkbernum og borinn inn í
líkhusid og legar þús yfir mér á meðan; — svo er
ég tekinn í líkhusinu, og borinn fram í gjóðinguna
þar er ég allur styttkaddur í sundun af fjölgöðlum
sem eru hvortu úr bré eða notknum málm, svo
er ég látinn ganga inn í mannhringinn og úr
úr honum aftur — og þá er ég lokað tekinn og
grafinn B.B.

Það er það sem deyr áður en að það færist

1. Þú er sá hin fríða frí, faldit meður líkhusi,
innan brunnur óvabst sá, allis hana létur.
2. Fyrir löngu fannst hin frí, af fralsisprunum

soðullum, norðun til á sóttum gö, sveigud
skraum aföllum.

3. Í hennar skauti sofa setti, sálar fjöldinn teóla
margra barna mein þer þattu, móðir í þínu
öldu. B.B.

Það veri gaman ef þeir séri vanda þessum
gátt, sendu ríkisgjönnu völdningarnar.

Þessa bláði kemur grein, um eitt þúð lang-
mesta og þarfasta málefni, sem nú er á dagstíva
þíns menkada heims.

Þessilegt.

Árið 1886 fengu 484.000. kr. fyrir vinföng úr
af landinu; náðlegt á krönum á hverk manna barn

Á þingmönnum Þreka eða (þess) parlamentis
önömmum eru tilmur 160 bindindisömm. Þarlamntid
er vikanlega þúð helsta og gófugasta löggjafarþing v.
því

Japansmenn eða Japansáþjórn gefur hverjum
líðsmanni vasu úr í stað minnispenings eða krossa.

Árið 1894 var fólk á Grænlandi 14244. karlar 4812
kvar 5432

Árið 1895 veiddist fyrsti kast sem getur er um
í Columbia-ánni í Ameríku. Lattinn var 83 pund.

Ríkisgjönn Baldur Bergvinsson

Vísinn.

Lestrarfélagsskið í Hlíklatáarsókn.

Í ár 19 november, 1898. 2. blac.

Esperanto.

Það er ekki nýlega komin upp sú ósk í heiminum að til gæti verid eitth alskerjar tunguval, sem aldurnum veri, fyrir allar fjöðir, v. hvar fyrir sig mæli sína tungu, heima hjá sér, svo að fjöðir in gætu notað þessa alheimstungu, til að tala við og skrifast á. Allir hugandi menn þafa fundit til þess, hver fararkálini það er á framfaravægi, mun þyngin in að það talar svo marg og öðk tunguval, að tala tunguanna skiftis þúsundum, og ókaflega mikill fjöldi manna í heiminum, neidisk til að vera löngum og djúrmætum tíma af epi sinni til að nema fleiri eða færi mátt onnur en móður-mál sitt. Þessi ósk að hafa eitth alskerjar mál hefur mjög glæst á síðari tímum, þegar samgöngur fjöðanna hafa aukisk margfalddlega og á fleiri og fleiri eru að komast til þeirrar samfaringar, að fjöðir eiga ekki fremur in einstakinn menn að gera hver annari skad og drepa hver öðra niður, eins og lengi hefur víðgjaf.

Þinn hinn fyrsti sem menn vita til að hafi veriðlega kveitt þeirri hugsun, að komna á samgönglyu tunguvali er menn af öllum fjöðum móður til að tala saman, hversu öðk sem móður-mil þeirra veru var hinn fragi heimspekingur Leibnis (fæddur í Leipzig 1646 dómur í Hannover 1716). Margt lefur in þu að hann hafi öðk þessa hugmynd framkvæmanlega og þyrjad á að setja saman öðk mál, þu hann lyki ekki við það. Heimspekingurinn Descartes (fæddur 1596 d. 1650) hafi raumud öðk hugsað og talað um sama epi, in þessi að eiga ^{öðk þu} ~~öðk þu~~ við það.

Þinn hafa margir haldið þessari hugmynd á lofti, þu framkvæmdinur hafi ekki öðk svo miklar, sem vonka öðk. Það var fyrst fyrir nokkrum árum, að prestur öðk Schleyer að nafni, í Litzelstetten, málakgr Konstanz í Baden setti á lagginar nýtt mál er hann nefndi Volapük (romandi) (heimsonal). Mál þetta fékk allgöðar undirlektir hjá öðgum í ýmsum löndum, einhvar meðal kaupmanna, sem mjög öðk reka sig á erwidleika þu er hin öðgum og öðk tunguval fjöðanna hafa í þu med sér. Öð Volapük þetta var alls ekki fallegk mál og öðk spjlega andvekk eða andkerk, þu það hefði talaverðu köst til að vera.

Nú hefur pólskur maður í Varsja dr. L. Lamenhof.

setti saman og gefið íh annað heims málið sem hann nefnir *Esperanto* (venandi) og víðist það miklu aðgengi legra en hitt. Það er mjög einfalt og óbrátt, málfræðingur má hæglega læra á einum tíma eða þáfræðingur orðasafnið allt er tekið í nokkrum aldra mættu máli. Norður-álfurinn sá að maður sem kann 2 eða 3 af þeim máli skilur þetta nýja mál að mestu leyti óðara enn hann sér það á bók í fyrstu skipti, og þó maður stækir þessa kunni, getur hann lært það á langlum stéttari tíma enn nokkur annað tungumál.

Í máli *Esperanto* eru tiltekiðlega þá stöfnorð, en orðin eru mynduð hver af öðru eftir einföldum reglum, svo að sá, sem hefur lært eitt stöfnorð, getur sjálfur mynduð af því mörg önnur orð, sem hann þá eigi þarf að hafa meytt fyrir að festa í minni. Af þessu leiðir einnig að orðabókun í þessu máli þessi geta verið margfalt minni en í nokkrum öðrum máli og kostar því margfalt minna. Ég get ekki annað, en verð hress á því, að um þetta mál hefur eigi getið hér í blöðunum hér á landi — eða að minnsta kosti svo sem ekki meytt — og kom það þá á gang sinni hluta ársins 1887. Því var þegar tekið tveim höndum íf mörgum í Evrópu og Ameríku og hafa margir tætur þessa og rita

komu síðan á prent, bæði á málinu sjálfu og kenningabókun í því á öðrum máli, *Stofundur málsins* gefur og íh tíma rík á því máli.

Einnig hafa verið rituðar í því skáldsögur og ork kvæði, sömuleiðis þýdd í það nokkur rík mættu höfundar. Ég hef séð getið um orðabókun og kenningabókun handa, Íslum, Dönum, Þjóðserjum, Englendingum, Spánverjum, Fróðakunum, Stórum, Þáheimsmönnum, Rúmönnum, Pólerjum, Rússum, Lettum og Gyðingum. Hér er ekki lakiferi til að til að gefa höfundum stórkynningu af máli *Esperanto* en þá er orð skal ég tilfæra til sömleiks. Er þess þá fyrst að gefa að öll nafnorð enda á *o* í eintölu, öll lýngarorð á *a* öll sagnorð, í nafnhatu á *u* og atvikorð á *l*. Hér um til 30 sérstök atkvæði eru í málinu sem höf eru til að steykja við stöfnorðin til að gefa þeim öðra eða breytta þýðingur eða til að mynda ný orð af stöfnorðunum.

Tungumál, — *lingvo*. Bók, — *libro*. pappír, — *pappiro*. penni, — *pennino*. Blek, — *inko*. blekbylta, — *inkujo*. Kalbádur, — *viro*. Kunnoráður, — *virino*. faðir, — *patro*. móðir, — *patrino*. sonur, — *filo*. dóttir, — *filino*. pildur, — *knabo*. Stúlka, — *knabino*. saumur, — *suso*. ork, — *safino*. kýr, — *bovino*. hálfur, — *bovido*. hundur, — *hundo*. hvalpur, — *hundo do*. dýr, — *besto*.

flug, — birði. kaffi, — kafi. sikur, — súperu.
braut, — pond. smjör, — butero. góður, — bona.
iltur, — malbona. stór, — granda. smár, — mál granda.
langur, — longa. stuttur, — malonga. hárur, — blakur.
svartur, — nigra. grannur, — verður. blár, — blua
að lesa, — legi. ég les, — mi legas. að skrifa, — skrifi
þú skrifa, — við skrifa. að reikna, — kalkuli.
við reiknum, — mi kalkulas. að ganga, — ið.
hann getur, — lí iris. að ganga, — stári. að sitja, — sidi.
hinn situr, — si sidar. að sofa, — dormi.

Þeir svafu, — ili dormis. eg fei að sofa, — mi dormar.
Þróðir minn sjungur betur en eg: minn frata. plú
bone kantas. A mi. Þyðir yðar sjungur best:
vía fratino þaj bona kantas. — Tungumálið

Esperanto er mjög hljóðfagurt og þáfrótt fyrir
vísindi og vevulun eins og líka fyrir skáldskap.
— La lingvo Esperanto estas ter bonsona
kaj egal, bona por la sermo kaj komer.
Ea Kiel ankou por la prozio?

"Framanritaða grein reit Einur heitinn Asmundsson
i Núi i Þingeyjaráskulu árið 1893. Þyðir hún flýttja
oss svo merkilegt efni að vör gatuna egi stíll oss um
eum að taka hann i bláid, þarid vör álykuna að
menn hev um pláss, hafi eigi heyrð getid um þetta

mikla, þagra nauðsynlega alheimsmál. En þótt
vör búumok vör, að lesendur vorir ekki skilji híd
málfræðislega i greininni nema sarsfain þú vrum
vör vörin i þeirri vor, að þeir allir munu skilja
hina miklu nauðsyn, á skiku máli, fyrir allar fjöð.
Það er ekki svo lítill erindestki fararháðni og
gráðlegur þrepshjöldur, fyrir fjöðinnar, að geti ekki
skilid hver aðra. En med árum ordum að það er
ekki smávegis lítill sparnadur og gróði og lífsþagind
að fjöðinnar geti allar talud sama tungumálið.

Og þótt mönnum vörðist að langd ömum i verða að
því bakmarki að málið Esperanto verði talud
eingangna hvi á jörðinni, og öll hvi niverandi mál
lögd til síðu og gleymd, þá þarf mönnum alla
ekki að þyðja það umöglegt ne torstakid. Því það
er skran ekki svo lítill áhugi og ið breidda sum
það hefur vör, á þáfr skutthum tíma, svo það
er búid að vera á dagstrá og i framkvæmdum
mann. En það er að vör áhiti einu mestur
erfulleiki á veginum i þessu máli. Til þess að
það geti ordid alheimsmál eða nauð til-gangja
sinum og þessi erfulleiki er i þáfr ordum.

Þeneþarretturinn. Því meðin strid og stýrvaldir
og blóðidhellingar vara á meðal fjöðanna, mið ekki
þúast vör að þer geti sameiginlega hugmyk þetta
mál

En mi er farud ad brúdda á fer, ad fjöðin,
sér ad vakna til þeirrar meðrikundar, ad nautdæm
legh sí ad hafna öllum hernaut, og setja öll
öfudarmál i dönsgerd, og láta lögin og
rettisina, leida alla þrattu og mistlid til
líkka, og er vonandi ad mörnung og síðfrædi
þeygi hina blöðuga ofrudaröldu, sem eignandi
hefur stúdi yfir i allar aldir og fyrir þrifum
hins sanna fagra og gíða. Og íer trúna fer
ad muni verða ein hjúrd og einn hieid
Eitt mál - ein trú.

Ritstjórn.

Fjallgangur.

Lesari góður! Viltu vita mir þá áreju ad
ganga með mi ofurhilla skund ut i hversdagglau-
num og hversdagstíma-skíðinu, og upp a fjallid þveggi-
Se svo þá skulum við taka okkur upp og fara
af stæd. Það er undirlega fagur vor-morgun ~~er~~ í
bláinu strjúkur svo mjúkt og blýtt okkar dautlega
vanga; vorblómur veifa svo fagnandi blómtrónum
og glíka i ljómandi slaggartrónum, sem sólar
slar geistum sínum á, svo jörðin verður eins og
strautklædi alstíð demanti og þeckum. Hlumininn er

þeirinn og fagur, sem saklausar þarar og a
og vötnir sem hinna est skuggajá. Þú i þessa
fegurð gaungum við, og tímum varla ad stega niður
okkar þetu á Blómtrónum. En við gaungum yfir
völlinn i morgunkyrðinni, og stefnum til fjallþeins,
sem gnefi yfir dalinn, vötnum, og allri þveggi,
líka og konungur yfir ríki sínu. Fuglarnir sitja
snygjandi i þessum okkur, og svifa yfir skogar
líkum svo þetta og fjálsir glæðis og áreju eins
og enginn sorg og sársauti veri til. - Við gaungum
þratt og þinnum til ekki þil minnvar þreytu, þeir
þess þeins fjalladöfl svatar og styrkir okkur, og
þekkur þá okkur alla deyll og allar hversdaga-
drunga. - Þá við gaungum þratt og einn þegar minnst
vonum varir komur upp i tindinn á þveggi-fjallinu
og setjum okkur niðir og steynumst um. Það
sjáum við. Hlumin, jörð og haf. Hlumininn hieidur
og blár, og hafid skínandi þark, - og jörðin, sem
þreydur sinn þessada móður þann, á móti þónum sínum
- móti öllum sínum skepum, sem eru ymist
ad líka glæði-þik eða sorgarþik i skauti þennar.
Þeir sjáum við. Þeir standa sem smá agur
þeir og hvar, þessi smau og moldarþendu þýðli
þins dautlega manns, sem hann nautuðu þveggi
verður (ad) bráðum ad kvæða. Þykum stókar sig þess þeins

upp í loftið — eins og hann vilji komast herra-
og herra. Blómur, uppljuka blóðum sínum og
teygja upp blómkrönn sína sem andi er. Fluglarnir
hefja sig singandi upp af vötnunum grundum og
moum, og fljúga upp í loftið, — svo hatti sem augur
eygir. Fiskarnir í sjónum og vötnunum reka höfuðin
upp úr vatnsflötunum, eins og þeir vilji reyna að komast,
upp úr hinum djúna djúpi sínu. Allt vill koma til hada.
Nú lítum við til manna og sjáum hvar þeir eru
bundnir, svo fast við hin ýmsulega jörðarken sköf.
Það er eins og þeir megi ekki vera að þeir að líta upp
til hada! Ó, þú dandlegi maður! Hveru ertu ekki
af fast bundinn við jörðina, eða réttara sagt þinn vönd-
legi andi. Það er eins og þú hafir eingann tinnu lédun
til þess, að lofta umla þónum upp í haddinn, og
þú hefur gúð gefið þér tinnann — já meik til þess, að
brúka hann með fyrri heiminum, en minna fyrir jörðina.
Vá lítum á verkun manna og sjáum, að þú
er svo grátlega blandið karum og teygja: Mannamunur
misskipt hjár, og í ~~stutta~~ stuttu milli, hvi sorg og
sala, gleði og huggð er þar ríkjandi. Þeki madurinn
við hlíð fátæklingans, gleðmadurinn við hlíð sorgarmanns,
og s. fr. Þessi var rétti sínum hinn ekki: Hvi
gimisk helsh að þú skóinn ofan af hinum. Þessi telur
míðar hlýlega um náinga sinn en vill þú að hann tali vel
um sig.

Það fagra, samna, og góða á svo erfitt með að ná
lakmarki sínu, og samleiðunum er svo óþroskadur og
harleikurinn svo lítill, að lífið er með svo mörgum
skuggum og ójafni. Og þú er jörðin sem ein
mólin, tinninn, sem einn fadir, og mennirnir börn
þeirra. Og þessi foreldrar vilja öllum börnum sínum
jafnt.

Þú spyr mig að lesari góður, hver vegna þess stóri
munur sé á fjórum manna? Þetta mikla djúpa
skandfesk á milli manna? Þeir þykja þetta undarlegt
þar sem ^{gúði} fadir allra og hafi gefið öllum jörðina
sameiginlega og hennar gæði. Vill að hverju barni
sinnu líti vel, og hefur sagt að börnin ættu að
skipta bróðurlega. Já, þú þykur allt þetta undar-
legt sem von er. En ég skal segja þú að öll
þessi misskiptu þeir, og allt þetta stundfakta vada-
djúpa, sem er á milli gúð barna, eða manna,
hvi á jörðinni, er alls ekki gjört af gúði. Menningin
og sjálfu hafa skapað þú með eiginögum harleikaleysi
og fleira. Það er allt þeirra sjálfstærni.
Gúð hefur oft og undlega, bannað þessum svyrliga
skra mjómunum, og sagt að börnin sín ættu að elsku
hver annan. Hann sendi sinnum sínum niður á
jörðina til þess að laga og betu þetta, — og þú

veisk, lesari góður hvernig jördarmenn tóku á
móti honum. Svo sendi vorurinn vinnu sína og
memento út um heiminn - jörðina til þess að
bata þetta og laga, og hinn elsti samtímisvinnu
og elskhugi hans, sem lengi lifði og sem hann
elskaði mest, lét sinast bera sig um til þess,
að aðvara og hildina - þar hann var orðinn nú
gjarnall, að hann ekki gat sjálfur gengið.

Svo var á fyrstu tímum í félagslífi Jesúvína
að allir áttu allk, allk var þeim saméiginlegt
og lífið elskulegt. En svo breyttis þetta
smátt og smátt við fráföll þeirra. En svo hafu
háttvinnur Þess allkaf á öllum öldum reynt að
bata lífið og gjöra það elskulegt, og hafu margir
þeirra látið lífið í sölu sinnu fyrir það verk. O þetta
er fagurt verk segir þú lesari minn og spyrst mig
umfrænt, hvort þú minni elka verda haldid
áfram? Já, þú er átt aftari haldid áfram
og lífið öflugustu menni sem gjöra það
veru þess barnis, og offra þeir gáfu sinni og
lífi sínu til þess réttlatis, fyrir verk það.
En fyrir óhlyðni og spillingu, safnadanna verður
þeim lífið ágeingd. En þú er það samt svo
að badi þess barnis og þekking og lífsreyndu
hinnu bestu líkamanna, hinda málinu allk aflegda

frátt fyrir óhlyðni, og spillingu safnadanna, hilda og
stríð. Og þessi Jóhannesar flokkur, er orðinn elst og
dregur allk til sín fleiri og fleiri ír flokki.
Þetta en Jóhannesarvinnur eru þynntir fyrir, en þú
þu betur að þeir eru tilbúðlega þeir. Og það er
eitt við, að réttlátid og hærleikurinn vinnur sigur
með öðrum orðum, Jóhannesarflokkur mun vinna
sigur, gud hefur haldið þeim þvi, og þeir vinna að
hærleiksverki sínu í Þess nafni, og þeir menn sem
þannig vinna þá skýlarist sigur - þú þegar
gud er með getur enginn verið á móti.

Og Jóhannesarvinnur vinna á sínum tíma hafu
alla jörðina til umræða og þú verður lífið
elskulegt - þú elka menn hver annan, í réttu
merkningu. - En nú mun þú lesari minn góður,
segja, að ekki trívir þú þess og ekki sínið
þess prestar vera öðruvísi en aðrir menn; þeir
hafa jmsum jörðestunni störfum og kalli inn tolla
og svo þu. En þetta er í raun og veru enginn
gild mótstada. Móðirinn þarf að snúast í
jmsum snúningum, og stríði, allan daginn, og
þú er hærleikur og ást hanna, jafn sterk, til barna
sinna, og hún ávörp þeim jafnan, hærlika,
miðk í störfum sínum. Eins er þess barnis gudi
þjónandi og söfnuði sínum, þótt hann verði að vinna

gardnesku störf, — en það er ekki að vera, að þessu
þyngtu ekki meylli annað að gera en fjóra em-
bætti sínu. En meðan lífið er eins og það er
mí, og skipulag allt hjá oss, er ekki hægt
að hugsa slíkt — því prestar verða ávallt að
lifa af einhverju, eins og aðrir menn.

Og enginn finnur eins áttaknlega, til þess annmerkna
sinn er, á verkandi presta, eins og þeir sjálfir;
þeim t. d. þykir ekki ljúft að kalla inn skuldir
eða tolla, af fátækum mönnum og jafnvel
sumum of meðauðkunnarsamum og guldjárnit til
þess, en þess gjöld eru þó partar af því
þé sem þeir þurfa að hafa sér til
lífsparfa. Þeirra andans svid er líka of
mjög takmarkað. Þeir finna margir líka
margt til þess hve þeir eru bók-staflega bundnir við
jmsar greinar trúarbragðanna sem ekki
geta allt við nútímann, og verða því stundum
að þröðlika, og mikið eftir bókstafnum en eru
ekki fjalsir að beita andanum í sumum
greinum. En það er eitt sem eg finn að
í garði presta, yfir höfuð, og það er stund
þeirra hvar þeir eru of i kunnugis, sökna-
börnum sínum, og gjöra sér litit far um
að kynnað sálar lífi þeirra.

Ógera sér oflitað far um að lesa hin and-
lega sárin. Og þeir eru þó andlegir lesnar.

En þrátt fyrir það, þó prestarnir gegni
eigi enn skyldum sínum eins og við getum bar
hugsad, þá eigum við samt, að elska og vinna
þá menn og eg ályt, að þeir gætu verid
hinnir þörfustu menn, í mann lífinu, ef þeir feng
að stjota síu og balt gudi fyrir þeirra — þótt nokkinn
haldi því gagnsæðu þam.

Og ævinlega á maður vilt að migu flýja til
hins andlega heims, í hörmum sínum. Það
eru hinnir bestu menn sem eg hefji mér að
nefna Jóhannesar menn; þeir menn sem vitja
hliðdrágnislaust áv eigin gíru, og of mikið allar
sjálfelstu, bæta mann lífið og gjöra það elskulegt,
og hvort heldur það eru prestar eða aðrir
menn, en prestar eru spessaklega til þess settir
— í stöðu sína. Og það er sannarlega mín hjart-
ginn, innileg trú, og sem eg reidi mig á, að
Jóhannesar menn munu sigra heminn þ. e.
d. s. munu koma á sínu skipulagi og sinni
lífernisreglu, á allri jörðinni.

Og þessa trú mína styrkir fjáral og fremst
gud almáttugur með orði sínu, og frelsarum með
fyrirhæti sínu; uppreldis frelin og jms góð

félög sem eru þegar að fjölga í heiminum
menningu og sálferi og margt fleira. Já, það
mun verða ein trú eitt tungumál og einn
góður og kristi legur félagskapur! Og eg
trúi þessu í nafni Guðs föðurs, sonar og heilga
anda. — Get ekki lifað án þeirrar trúar.

Og: "Og trú því, samleiki, að sigurinn
að birtu regna þafni
og þér vinu eg konungur, það sem eg vinu,
og þér stíga eg hikklaus og vongladurinn,
í þelbandi framtíðar nafni."

Nú skal eg ekki lesari minn góður, þreyta þér lengur
á þessari huggsjónarferð. Og er búinn að dvelja
þjá þér um trú, uppi á Huggsjónarfallinu
og opinbera þér trú minna og sköpun í hinu
stærsta málefni heimsins. En eg bjóst við að
það þá fyrir þér muni fara lítt og María mey
fordum, og þú spyrst: "Hvernig þetta mátti
ske?" En eg spyr þig þá aftur í máli: "Hvað
er Guð ómáttug?" Ekki neytt! —

Og Jóhannesarömmur snúa framtíðar flugi sínu
beint í áttina til takmarkans og sigla í
Þessu nafni: "með Guð í hjarta og Guð í stapi
gefur farar heill. —"

Við stöndum þá uppi göngum báir þeir
ofan af Huggsjónarfallinu, með trú, von og trúleika
inn í hverdags-glæminu aftur, en miklu ríðum
af trú og von heldur enn, þá við förum á
skad uppi á tindinn. —

En þér hefur eigi fundist tíðni launug þar uppi
þjá mér, því nú er komid haust, og öll sú djúf
og öll sú þegud, sem var í öllu þrin-gum okkur
þegar við förum af stad, er nú þegar horfinn, og
komid í þess skad, þótt lítur á allh, frósk, snjó,
og myrktur, — því nú er líka komid kvöld, og
allh líf eða allar skepnur kommar inn í skýli sínu
nema nokkrir hestur sem kristnir, menn
þafa gleymd, að líta til skýlis.

Það er midsmyrktur, killei, hátt, og stormur, og okkur
verdur kalt og þér finnst, sem það muni vera
óþögulegt að sé náum heim til húsa okkar,
þér dinnan, og dauðinn er hversu í þring.

Og þú spyrst: "Hvernig má þetta ske?" En í
sama bili sjáum við ljós, í glugga hins dauð-
lega manns, og gangum nú beint á það, umm við
komumsk heim, þreyttir og mættir í skriðinu og
fögnun og gleðjunsk þar, við ljós og gl.

B. Baldvin Berginsson

Til athugasemur (Svar)

Hvad gjörum vjer alment við brúkunar þrossin okkar, þegar aðalstarfsemi þeirra semand er lúð? Slær eru launin fyrir dygga þjónustu þeirra? Hjá ofnörpum eru launin þau: að vör sleppum þeim á gæðum og látum þau líða, kúðla og maske stundum hungur. Þetta hefur spællist og hördum hugsaunartekki; jersaklega með hin gæðu þrossu sem aðrir eru sömum skyldum háð og vör að þvi leyti að þau missa fjör og hvörku. Það mun þvi miður koma fyrir að þross sín í þvi bága ásigkomulagi, eftir veturnum að þau eru ekki fær til fullkomnar brúkunar. Og svo framanlega, að það eigi sér sjá skad, þótt ekki væru nema í orfaum stöðum, þá er það vör sömum fyrir þvi, að hvi er stvi skuggi á félagslífi vora, sem að vör ættum að láta þvi mannindarinnar skína í gegnum það allra fyrsta. Það er síðferdisleg skalda vör, að láta það sem vör getum meðferðina á heitunum okkar. Það verður okkur badi til gagns og sönu. Til sönu að þvi leyti að þeim yfir höfud líður miklu betur; og til gagns að þvi leyti að þau myndu þola miklu meiri brúkun, og

þar af leyddi, að vör eflaust kammast af með þvi þross. Það er þyggileg sjón að sjá á ið-
manninum, mögur þross á gæðinum, þegar hvar er, og starmann og frósthidinnur geysa, en vör erum oft gladdir og ánægdir inni hlypum og góðum húsun, og flestum öðrum skepunum vorum líta barilega. — Það væri vissulega fagurt, að vör lútu höndum saman, með þeim ásetningi og góðu hug, að styðja að þvi, að heilar vörir stöki þyggja að líða frekar enn aðrar skepur hjá oss. Og fagurt væri ef að vör getum komid á fóti, samhlida lestrarfélaginu, sem hefur það fyrir mark og mið, að fara sem best að allar skepur og auðsýna þeim öllum að og mildi, og myndi það eigi vera minni þörf, en bótaþingin fyrir anda vora, sem eru þvi ári eða mittid gagnleg.

Jóhannas Þinnsson

" " " " " " " " " " " "
Fráman ritid. grinn athugasemur vör í næstu
blad. Viltum. Ritstjórn

Frá Til lesendanna.

Það getur verið að yður þygi framánritid

greinar, ekki sem best við yðar hafi; sé svo
þú ætth þér að rita eitthvað sjálfir sem betur
ætti við. Einn vill hafa fló, annar smjör, og
þriðji kápu, svo það er næmasta fyrir mennta-
skan mann að hitta á það, svo vel þér.

Og ef yður þykir ekki í blaðið varð þú
ættu þér að segja það hrein skilnis lega,
og höggva ekkert að baki, því það gera aðeins
þeir menn, sem hugdegin eru og vinlögir.

Ef yður þykir ritstjórn "Tíðungs" vera glidgosa
legur og drjúgur af yfir verðum sínum þú
segir karlfuglum þú; því það munu aldrá
margin gullhringar detta af honum fyrir það.

Ef þér viljið að blaðið fleygi ritgerðir um;
hrútu, höfninga, grasalekju, gimbróðum, þorste-
kausa, stjörnmál, þíprapílu, og spersla, þú
verðir þér að gera ^{það} annaðhvort sjálfir eða að
minnska kasti að benda á það. Og ef þér
viljið að blaðið fleygi ritgerðir um ekki neyri
þú ættu þér líka að segja álit yðar um það.
Ad þá ekki hljóð. Það er dauði bladsins.

Ritstjórn
Ráðning gatna. (á blaði þínu)

1. Þenturinn, 2. Andrana afvami 3. Íslandi.
Ritstjórn Baldvin Berginsson

Viljinn.

Lestrarfélagið í Miklabýarsíðan

Ár. 27. nóv. 1898. 3. bl. 3.

Félagsskapurinn

Það er að minni álit, eitt stæsta meinið
þú okkur heyrasmönnum, eins og víða annar-
skapar, hve við erum framúrskarandi, ófíla-
lyndir og ósamhentir, í öllu því, sem við eigum
að starfa að, með sameriginlegum kröftum.

Þetta ófíla-lyndi er undirstaðan að svo mörku,
sem hefur slæm áhrif, badi á einstaklyngum
og á sveita-lífi í heild sinni.

Það er ekki svo sem ný saga, að segja þetta
um okkur Bláa hljóða, því allur vita, að ymsis
hugsandi menn. hafa báðum þennan aðfinsla-
ttu, í raðum og ritum og ekki síð í skáldskap.
Og þótt sumum máski hafi orðið það í, að
þurja tonum ofhætt, þá er nú samt sann-
leikurinn talverður í þeim röðum, og verða
þá þér að álitast, eins og nokkurstímar opin-
ber vitnaaðeigsla í þessu mál. En nú verður
þessi litla grein, sem hér er að myndast, heimuleg
og fer ekki lengra en í hendur okkur sjálfra,

sem eigum hlak ad mæli, og vona eg þvi
ad menn reidisk ekki, þott þer verði bend á "hinn
ulega brest". — Okkur hefur ^{við} þorð það á
því ad við værum í félagslyndis, vildum heldur
skinn hver ofan af öðrum, og hver og einn
raka eld ad sinni höku: varð varri þvi
sama þott eldurinn stundarþvíst undir höku
náungans; við værum laufir og svefnir og
vissum varla hvað klakkann slagi í hinum
mentada, heimi; þröfur tímanu varð okkur
ekki nógu vel kunnar. Og ad andlegur
svefn og andlegt myrkur ríkti yfir okkur,
og margt og margt fleira sem um okkur
hefur ^{við} sagt opinnberlega bæði í
blóðum og bókum. Og í þvi ad menn
hafa þó það, þessa hátt og ad sumir leyti
fólku þóva þá ekki þetta, litla og
heimulega málgaðni okkar, félagsbláð.
"Félags", ad sata höndu, eða komu illu af
stað, þott í þvi birtist við og við, greinar um
ímislegt, sem fer midur vel í félagslífi
okkar, eða fer okkur illa sem sveita félögum
— ad meðan ekki er vikið frá sannleikanum,
eða honum burt-rímt frá málefnum.
Undirstaðan ad góðum félagskap er vand-

lega fundinir. En þer eru þer bæði sér-
fær, og oft á tíðum harla ómerkilegir, ad þer
leyti, sem um skipulag og fundarstoðu er
ad ræða. Þer sýnist enginn áhugi með það,
ad hafa fundi reglulega, og sambodna sidmem-
ing og kvartisi —, og þetta virdist vera þeim
ad þenna, sem eiga ad stjórna fundunum,
og hafa þó ad mest undanförnu, gert það,
þerir menn, sem bæði eru lærdir og líkna.
Þer virdist mériga alla, ad óhlyðni og heima-
setu-claudi og deyf. hinna sem eiga ad setja
fundina, stafi ad notkun-leyti, af þessum
fundar íreglum. —
Ad meðan ekki eru reglulegir fundir, geta
menn ekki rætt og sam-fyrkt mælin, með
sjálfstæði og dómgeind. Málefni þarinn fram-
of höld, með hamri hveppstjórnarinnar, eða
vædd með af þeim mönnum, sem hringa
sig í þringum "skora bordin". Það er hötung-
anna og fátaklinganna, sem vanalega þom-
in fram-anverðu fundarhúsinu, eru þer midur
oft og einnath, ^{líka} tekna til greina —, með þvi
líka, sem þer heyrast stundum illa
og reglulega, fyrir hávada og látum fundarinn
sjálf — og eiga þer hötungarnir vanalega.

mjög lítið málfeði, í þessari sameginlegu
málotöfu þeirra fundarhúsinu.

Félagsskapurinn verður að myndast af jafn-
rætti, þannig: að hver og einn sé jafn fjáls-
að koma með sinn skerp, þótt hann kúmi
að vera lítið svo framfarlega sem hann er
lítiðst góð vara. Og félagsskapurinn verður að
vera sín stéttin við allan manna-mun, að
því leyti sem hie er meint.

Eigingjarnir og trútryggirnir þessar dótken
og lévinlegu varnir sem sé og e eru með
í verkinu, verða að hafa í vega hins
sanna félagsskapa.

Þeir menn sem eru kosnir og kjörnir,
tú þess að stjórna í félagum, mega ekki
vera of eigingjarnir. Þeir mega ekki bíðast
við að mega hugsa, sé að þá gjald með peningum,
peningum, fyrir sérhverd atvik, sem þeir kúmu
að þurfa að gera, í hæg félaginu, eða láta
slíkum eigingjarnlegan tilgang ráða verti sinn.
Þeir verða að láta góðan og óblandan vilja
á stjórnar verkum sínum, annars eru þeir,
viltu óhæfir í þeirri stöðu og gera máski
félaginu hið mesta tjón. Aftur á hinn bóginn
vil ég, að þeir fái vel borgaða alla hina

stærð fyrirhöfn stóran þeir andsjáanlega gatu
ekki skadist við að gera ein endurgjalds.

Þeir formenn félagans og stjórnendur þess eigin-
gjarnir munu og síni þud að þeir hika sé
við að vinna með fjáru og sál, þau verk sem
þeir ekki sjá beina borgun fyrir - þeir gera
það tjón, að þeir deyfa félagsskapi og vekja
upp þann drauga hjá meðlimum félagans sem
nefndur er trútryggnir. Ad vinn kemur þud fyrir
að trútryggirnir spattu stundum beint af elginn
þafi sem sé, ekki á nokkri ástæðu að byggja,
en þá stendur hin vanalega ekki svo mikil
í vega, því samalliturinn kemur þá minnst
vinnu varir, fram á leikvöllinn og hekur
hanna af hólmi.

Því er nú ver og miður, að félagsskapi
hvi hjá okkur Blóndhliðingum er of mikil
blandadur þessum varnum sem um hefur
verið talað. Þer þó lítið á því í Lestur-
félagi voru og sumir af í því, alveg lausir
við slíka drauga. Þud veri t. d. ekki gott, þótt
þad kúmi að sýnað rétt, að loka-vörðum
heimdælu, fulla borgun fyrir starf sinn sem
eru þó orðin talentir og sem hann verður
þó að vega nokkrum tíma til.

Vilinn

á að ganga á milli félagsmanna þannig: Bygja göngu sína í Brekkukoti, þaðan að Ströu-Þrum, svo að Þorlifsstöðum, Vöðlum, Hrílfstöðum, Miklabá, Þikarkoti, Veiðivöllum, Hella, Músiþu, Sólhemum, Úlfstara koti, Úlfstöðum, og loks að Klúþropi og stælist þaðan til rétstjóra, si hann ekki heima - Men þeirfa að lesa blaðið fjótt og láta það ganga greiðlega, létast fundarboði, svo það má tilgangi þeim sem allad er. Blaðið hefur sínu réttindi og félags-bakunnar;

þara vel með það, halda þeir þreinu, og úrifnu og s. þu. Ekki má það vera nótt á þa, ef það kemur um eða, fyrir miðjan dag, nema sérstakar kringumspædur hamli svo sem óvedur og fl.

"Vilinn" er lestrarfélagsblað og verður geymdur framvegis í bókasafni félagsins. Eðskilegt er að lesendurinn, lesi blaðið skilmærkilega og gæti vel að öllum lestrarmerkjum, svo málið sniði eigi gildi sitt o. s. þu. Þess ber loks að geta að hver félagsmaður er skyldur að koma blaðið til hins næsta, og sjá um, að framánmefndum skilyrdum sé hlýtt; og ekki má lána blaðið. Þá þæi sem eanginn félagsmaður er á.

Heiðræðu lesendur!

Árið 23 s. m. var lestrarfélagsfundur haldinn á Miklabá. Hon fram sí tillaga á fundinum að badi skemkilegt og gagnlegt væri að láta blað ganga á milli félagsmanna í veður. Var rætt af kappi um þetta mál og ^{vera} allir með þeir að það fengi framgang. Var rétstjóri þinginn og og kosnu menn í rétstjórn. Blað þetta skyloti aðeins ganga millum félagsmanna og þeir skyldu til að láta það ganga greiðlega milli sín; þara vel með það skulda það eptir þingum með þeir að senda ritgjöld í það. Blaðið á að snæða hjó iðurkennslum ritkotti og öllu þeir er gæti ollad i þrið og sundrun. Þann munu menn rita um ymist, sem þeir virðist vera að ræða um og láta í hjó skodanir sínar á þessu og tínu; aðeins þetta að fylgja sannfæringu sinni með kurtsesi fram á ritvöllinn.

Þetta blað, og þér er um að ræða yri iðfad ganglegt og skemkilegt; já gagnlegt. yri það með þeir að þur gæfist mönnum koskur á, að hegsa og taka skipulega ofa sig í þessu hvortveggja sem virðist miðjó nauðsynl. ein þum fyrir unga menn, sem verða að taka við störfum og stríði þinnar eldri,

og fylgja höfnum þeim, sem yfir standaði tími
heimtar af börnum sínum.

Stemmklefi virðis það vera, að lesa og heyrja, hvað
hver og einn hefur til þessa og hins málfræðis,
eins og líka að hagnast sév stemmanir og fróð-
leika in lýnu og góðu bláði.

Þar að stórkert var talað um hvað blá þetta
skyldi heita, virðis mér sem eg hafi átt að vera
þar sjálf ráður um og hef eg lífi mér að nefna það
"Viljann." Vona eg að lesendum bláðsins gæðast all-
maga það, það sem það var virði félagsmanna að
hefja bláðið tilgangs og þótt mörgum þurmi að
synast svo að hinga stórkert, og van kunnáttu og fl.
þjá mönnum, samt þeir að bláðið geti fengið
styrk og fullkomnun, þá er það þó virði að "vilji-
þreger helmingur af bláðinu," eða öðrum ördum,
ef virði heidreðu félagsmenn, höfum, vaktandi og
góða vilja á þess, að styrki að utkomu bláðsins,
þá þurfum virði ekki að kenna, þeir að það verði okkur
til ósanna og vanvirðu, þeir eg átt að mögum kvaðast
sín til í félagi okkar, til þessa, að eitthvíli
sviðar bláði, þurfi eigi að fara á vonarvót, eða
deyja in vesöld eða af hludleysi!
Lest eg svo litla sviminna fara frá mári í
þursta sinni með þeirri þri og von að félagsmenn.

allir taki vel á móti honum, þegar hann
stuttur og magur leitur, kemur vaggandi í vebra-
frostinu og snjónum, að heim sækja þá, og að
þeir aðsyni honum gestrisni og þá hjálpseni sem
hann þurfi að þurfnast. Bláð lítill mun mönnum
synast hann vera, enda vonar fístri hans að
vinna hans gefi honum spjör, sv að hann
þurfi eigi að verða frostinu að herfangi.
Y þri, von og kærleika!

Baldvin Bergmannson.

Heidreðu félagsbræður
(Ódrent.)

Það hafa virði margir af ykkur heyrð hvern þess
félagsmenn bæði af formu og nýju tve nauðsynlegh
það þáðer að safna saman hinum sundur skipt
hroptum mannfélagsins og margir af hinum
agatasku mönnum þjóðanna hafa lagð fram
alla sína kræfta til þessa að reyna að koma
á góðu mannfélags skýpulaði. Ofkast munu þeir
hafa sýnað í þess, að myndu félagi í þeim tilgangi,
að bæta en hverjar þurfi mannfélagsins t. d. virði eg

heit hjá oss, benda a Bókmennta- og Sjúðvinnu-félögum
 sem bæði minna vera stefndur í þeim tilgangi að
 fræða og skemta alþýðu manna. Síðan að þess
 félög komust á fót hafa myndast víða hér á
 landi hin svonefndu lestrarfélög, einnig heit
 hjá oss, er mið-stofnad lestrarfélögu sem á hvern
 hefur að gefa úr sveifarblaði, sem gangi á milli
 félagsmanna, og heit eg það mikil framfarir,
 því mig er heit til að störf um eins og svo víða
 annar stadar, mögileg skuggar í félagslífi voru
 sem nauðsynleg virðist að vita um og benda á.
 En sem behúfir eru heit nokkrir ljósgeilar sem
 um þess verdir að þeim væri ljúft dæltuð herra,
 svo þeir gætu ljúft bein, og þess væru gladdir
 og hundraðir, svo að þess gætu eftir skugganum í
 félagslífi voru; eða að minnsta kosti drögur úr
 þeim.

Dennahej.
 Blaðit
 (Absent)

1. Heitir allir félagsmenn í fríð! — Í fríð, þess eg er
 að sekja ykkur fund, eg vil samkvæmt minnu
 stefnuvotti, meiga skemta ofurleika stund.
2. Eg vil forðast ord sem má að sara, eða sekja sundur

lyndi og þras, eg vil forðum félagsanda fara,
 og fara ei með isanninda mas.

3. Eg vil þess ávallt reyna að vera, og öllu grífu
 jafnan sneiða hjá, en þess fullu einuð minna
 vera, og aldrei vitja sannleikannum frá.
4. Þess eg vona, minir minir góðir, við meit lúkt
 þess meður þess, og að sérhver reinit bestu þess,
 á þessar-gangur minni ykkur hjá.

Þorleifur Jónsson

Attinnar.

Það er ekki að undra, þess oss verdir það stundum
 á, að fara í ofugar áttu með yms atviki, í þess
 daglega lífi voru. Þess ver ekki getum áttuð okkur
 á, áttunum í þess ykkur nátturu í þessum oss.
 Þess ver venjum oss á, að segja í daglegu tali heit
 þess stada; segjum "nortun" þess að vera eignum að
 segja "austun" o. s. frv. Þetta og annað eins
 atkvæðis, venjum ver oss á og eftirkomendur voru.
 En þess svo nauðsynleg orðtak, skiljast á meðal voru.
 félagsmanna, þess þess kann það eigi að skiljast útlend
 mönnum, og getur valdið miklum misskilningi og
 jafnvel þess; með þess líka sem það bendir, þess

áfram á, upplýsingarleysi og athugasemur skort.
Ad segja h.d. "mordur í Bakkaasel í Arnadal"
er svo vitlaus, eins og við skildum segja í "vestur
ad Höfum í Hjalladal". Nú vita allir að Bakka-
asel er austan Arnadalshéðar og svo framfarlega
í dalnum að það væri réttara að segja "mordur í
Bakkaasel héðan í Blönduhlíðinni" en "mordur".
Réttast er að segja austur í Bakkaasel, og halda
sér við það átt, hver sem mætur fer austur
fyrir heidi; t.d. að segja austur í Arnadal-
Egjafljóð-Þingeyfjarsýslu, og hver sem vera skal austur-
um landi; eins og það er rétt að segja: vestur
í Hlíðaváts- og Skarvafellsýslu hvort sem mætur
á við bæ eða stað, mordur eða summan, í
sýslunni. Það væri líka rétt að segja: mordur í
Blönduhlíð, og mordur í Fljóð, og munu þá
munu sansa sig á því, hversu vitlaus það mundi
vera, að segja: "mordur í Bakkaasel, mordur í
Egjafljóð, mordur í Þingeyfjarsýslu og s. frv.
þessar átta-ritlur ættum við að reyna að
laga, sem fyrst, því það kemur oss að huga
rétt og hafa rétt, sem er bæði fagurk og
vandregleyp.

Ríðstjórnun

Á haustkvöldi (ásmá)

Á hinum indala haustkvöldum, heftir andi
minn sér, yfir þin fögnuðu blóð, til hins alstunda
himins og henna fögru norðurljósa sem senda indala
birtu niður á þin köldu vísuðu grös í jörðinni.
Þá, slík hugsun, hlýtur að gagnataka hverja manns-
sál, með sínum dýrdarlegum.
Og ég á hinum myrku stundum lífs míns, látið
upprenna í sálu minni, slíka dýrdar sjón, til þess að
lyfta anda mínum upp yfir þinar dimmu hagsanir sem
hann er bundinn við. Þá myndi upprenna það
ljós í hjarta mínu, sem gefi mér styrki til að
hefta andann yfir, margt af því sem hann mi er
bundinn við. O, að kvöld lífs míns yrði eins þyrt
og bjart eins og hið fagra haustkvöld! — Þá þá
rinnu upp í sálu minni, þin fagra leidar stjarna
og hliðir og bjarta morgunsharinn, sem kastadi
fögrum fríðarlegum á minn sljófkygna anda og
leiddi hann yfir hafid og inn í land fríðarinn og
fullkornblettans.

"Vatnahlammur: opinn ós;
ofan hnid og orödur;
tvöföld myg og lande ljós;
í kásun mölum klafi á rós."

Bending (áskil)

Heiðræddu félagsmenn! Eins og ykkur mun kunnugt vera, hefur sumum af félagsmönnum, þótt lítil lífsmark í lestrarfélagi voru, á milli þess summi, og er eg einn í þeirra hófu. En nú þykir mér skipta um til bakaðar þar við höfum ákveðið að gefa úr bláð, sem eg vona og óska að verði okkur bæði til gagns og skemmtu en engi er áttandi, að hver og einn, hafi lifandi áhyggja af því að útgáfa þess; að minn alsti skortir okkur alls ekki kráfta til þess ef við saminum þá.

Af því að eg er á annað bord þúinn að taka mér þenna í hönd, ætla eg að benda á, það sem mér finnst vera mandsýnlegt fyrir okkar félagskæpi. — Það fyrsta er að við höfum kirkislega fram þvergi gagnvart öðrum. Annad að við höfum gott skýrslag á fundum okkar. Og þriðja að við með skinsamlegum ordum bendum á það sem aflaga þann að fara í okkar unga og litte reynda félagskæpi.

Jóhannes Jónsson

Þú frammanritaða grín viljum við þessa oss að taka nokkrum ordum. Það sem hinn heidrad: höfundur álytur að "lítil lífsmark hafi verið með lestrum —

félagi voru á n. summi" getum vér ekki annað en tekið í sama skringum og álytuð það satt vera. En nú vonum vér að þinn góðkenni.

formadur félagsins reyni hvað hann getur að lifja og fjöruga félagid framvegi bæði með hídari fundum — höfðum og fl. Líka að hann reyni að koma á góðu skýrslagid á fundum, því það er eflaust mikilvægt skýrslid fyrir góðu lífi og fjör félagsins.

En aftur á þinn bóginn ætla allir félagsmenn að styrkja og stýrja formann sinn, í öllu því sem eflar hag félagsins og sem hann þarf að þafa fylgj með eins og þina aðra embætti menn þess.

Ritstjórn

Molar af bordi ritstjórnar.

Þú þúinnst við því, að minnsta kosti sumum lesendum þessa litla skrifada blads, muni sigi þykja til mikils koma, að sjá það og þygra í fyrsta skífti, og þykja það egi fara sér mikinn fróðleikur me mærgþreyt efni. En þeir verða að gefa að því, að gera ekki of miklar kröfur til þess, því eigi má trúa við því, að það geti flutt það sem aldrei fyrir hefur skedd í þessum líni og ekki heldu að það geti flutt mikil af vísindum né fjögnum listum.

Hei getur maður síð að hefi er unnið áv
eigin gírni, áv vantanleg enduegald, og
er það mjög virdulegt, og hefur félaga
blessun í för með sér

En ef við hugleikum ýmislegt í sveitar
félaginu, bæði í því pólitíska- og kirkjulegu
þá verðum við fljótt varir við ýmsa skugga
á félagslífinu. Menn eru yfirleitt svo sprung-
in fyrir, að stíða að fyrirtækjum sem steki
er beinn peninga vegur en uppi til
handta og fötu ef um peninga hagnad
er að ræða. Og þetta skal eg sanna,
ef á það verður leitað.

Við skulum því reyna til, að losa okkur
við þau hindrunu ummæli, sem hafa verið
borin að garði félags okkar, okkur til
vanvirðu, og reyna til að skapa góðan
félagsskap.

Baldvin Bergvinsson